

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10787 van 29 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2007 tot weigering van de visumaanvraag van verzoeker, aan hem betekend op 31 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat C. NIMAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker dient op 1 januari 2007 een visumaanvraag in op grond van artikel 10, 1, alinea 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 7 september 2007 beslist de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de visumaanvraag van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 19 december 2006 werd afgesloten met mevrouw X., geboren te Presovo, van Servische nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikels 18 en 21; Overwegende dat artikel

21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde; Overwegende dat artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; Overwegende dat dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde; Overwegende dat dit aangetoond wordt door de volgende feiten:

- Mevrouw X vestigde zich in september 2002 in België op basis van een huwelijk.
- een jaar nadat ze haar verblijfsvergunning verkreeg wordt een einde gesteld aan de samenwoning.
- Mevrouw hertrouwt 5 maanden na haar scheiding.
- Meneer heeft de Macedonische nationaliteit terwijl mevrouw van Servische oorsprong is.
- De aanvrager diende in 2001 een aanvraag tot kort verblijf in onder de naam X. Hij komt eind november 2001 aan in België voor een verblijf van 1 maand.
- Betrokkene dient echter een verlenging van zijn verblijf in op grond van medische redenen. De aanvraag wordt geweigerd daar de man geen geneeskundig attest kan voorleggen.
- In 2003 wordt de aanvrager tijdens een administratieve controle onderschept en op 22 september 2003 gerepatriëerd.
- Uit het paspoort van betrokkene blijkt echter dat de man nadien afreisde naar Nederland om er uiteindelijk pas op 14 december 2006 terug te vertrekken, amper 5 dagen voor het huwelijk.
- op 21 november 2003, 2 maanden na de repatriëring uit België, liet de aanvrager zijn achternaam veranderen van X naar X.
- uit het verhoor van de echtgenote in België blijkt dat de vrouw belangrijke gegevens over het huidige leven en het verleden van haar man niet kent.
- Gezien zijn eerder onwettig verblijf in België en nadien in Nederland, is het parket van oordeel dat het huwelijk werd afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Op basis van de elementen aanwezig in het administratieve dossier en het gevoerde politieonderzoek, is het Parket van de Procureur des Konings te Brussel van oordeel dat het hier een schijnhuwelijk betreft (BS 1426/07) en adviseert het bijgevolg negatief; het huwelijk is kennelijk niet gericht op het aangaan van een duurzame levensgemeenschap maar werd enkel afgesloten met het oog op een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man;

Bijgevolg weigert de dienst Vreemdelingenzaken het tussen X en X afgesloten huwelijk te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging en het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, en de motiveringsplicht. In zijn repliekmemorie werpt hij verder de schending op van de artikelen 39/14 en 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld, terwijl Hij zijn aanvraag in het Frans heeft ingediend.

2.2. Verzoeker werkt niet op voldoende concrete wijze uit waarom en op welke wijze de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Verzoeker werpt in zijn repliekmemorie de schending op van de artikelen 39/14 en 39/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Artikel 39/18 bepaalt:

"De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

Zo nodig, en inzonderheid op verzoek van een der partijen, wordt beroep gedaan op een vertaler; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”

Er valt niet in te zien hoe de bestreden beslissing artikel 39/18, dat de taal bepaalt waarin het inleidend verzoekschrift moet opgesteld zijn, kan schenden. Dit onderdeel mist juridische grondslag.

Artikel 39/14 bepaalt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 47 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“Art. 47. § 1. Ter behandeling in binnendienst van de in België gelocaliseerde of localiseerbare zaken,

zomede voor de verslagen die zij dienaangaande richten aan de centrale diensten, zijn de buitenlandse diensten onderworpen aan dezelfde regeling als die centrale diensten. In de andere gevallen gebruikt de behandelende ambtenaar de taal van de rol waartoe hij behoort.

§ 2. De berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het Belgisch publiek, stellen bovenvernoemde diensten in het Nederlands en in het Frans en, zo daartoe aanleiding bestaat, ook in het Duits.

§ 3. Met de Belgische particulieren corresponderen zij in de taal waarvan deze zich hebben bediend.

§ 4. Zij stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen bestemd voor Belgische onderdanen in de taal waarvan deze het gebruik vragen.

§ 5. De buitenlandse diensten worden zo georganiseerd dat aan voorgaande bepalingen kan voldaan worden en dat het Belgisch publiek zonder enige moeite in het Nederlands of in het Frans kan te woord gestaan worden.

De betrekkingen, die voor de gezamenlijke buitenlandse diensten aangewezen zijn, worden op alle trappen van de hiërarchie, in gelijke mate verdeeld over de Nederlandse en Franse taalrollen. De titularissen van die betrekkingen moeten voor een examencommissie, samengesteld door de Vaste Wervingssecretaris, het bewijs leveren dat zij een aan hun functie aangepaste kennis van de tweede taal - het Frans of het Nederlands - bezitten.

Lid 2 wordt trapsgewijze toegepast zodanig dat het volledig uitwerking heeft vijf jaar na 1 september 1963.”

Deze bepaling is enkel van toepassing op Belgen in het buitenland die zich richten tot de Belgische overheid, en niet op vreemdelingen. Derhalve kan verzoeker, van Macedonische nationaliteit, zich niet dienstig beroepen op deze bepaling. Het eerste middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BAEKELANDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BAEKELANDT

M. MILOJKOWIC